

SKÆRTORS DAG I EN VERDEN UDENFOR.

Lige nu er der vist ikke noget vi savner mere end "verden udenfor."

Vi savner verden uden for vores egen lille virkelighed.

Lige nu holder vores coronaskabte virkelighed os nemlig ude fra vores normale liv og i dag, som så mange andre dage, holder den os hjemme og derfor også både ude fra vores fællesskaber.

Det kan mærkes, og det kan måske især mærkes her i påskens helligdage, hvor vi ellers plejer at samle os om familien og i kirken.

.....

I dag Skærtorsdag indstifter Guds Søn nadveren.

I dag lyder de ord, vi hører om søndagen, når vi sammen fejrer nadver i kirken.

Det er nu længe siden, vi knælet ved siden af hinanden og hørt ordene:

Dette er mit legeme. Dette er mit blod.

Og lige i dag, skærtorsdag i det vi måske kan kalde *coronatiden* skærer det i hjertet, at vi ikke kan dele og få del i syndsforladelsen, fællesskabet, mindet og fredsønsket i nadveren.

.....

Der er noget beroligende ved at gøre de samme ting, ved at foretage velkendte bevægelser og ved at sige kendte ord; og der er ikke mindst noget dybt beroligende i at mindes sammen.

Når vi mindes sammen sættes vi nemlig ind i et særligt fællesskab, og når vi mindes sammen er vi i stand til at genskabe et helt bestemt øjeblik alene i en fælles erindring gennem ord, og gennem den latter og de tårer, ordene måske kalder frem.

De fleste har nok oplevet at møde en gammel ven, måske en skolekammerat, som man ikke har set i årevis.

Når det sker, så får vi hurtigt udtømt samtalen om, hvad vi laver, hvor mange børn vi fik og hvor vi bor, for vi har ikke så mange fælles referencer her.

Til gengæld, så åbner der sig en helt anden samtale. Nemlig den der starter med:

" Kan du huske....."

Og lige så stille så finder vi ind i de samme roller og de samme minder, vi har om en tid, der ellers kan synes ganske langt væk og langt udenfor de rammer, vores liv nu ligger i.

.....

I dag kan vi ikke mødes og genopfriske minder med vores skolekammerater, eller huske på dengang bedstefar var dreng til påskefrokosten.

Vi kan heller ikke træde ind i det fællesskab der rækker ud over selv i nadveren.

Men mens vi længes efter det alt sammen, så kan vi måske benytte lejligheden til at træde ind i anden verden uden for os selv.

Filmen *En verden udenfor* er igen og igen blevet kåret til verdens bedste film blandt filmelskere i hele verden, og hver gang spørgsmålet om, hvilken film, der er den bedste nogensinde, dukker op på en facebookside eller en hjemmeside, så ender *En verden udenfor* helt i top, og det er selvfølgelig ikke uden grund!

Filmen handler om bankmanden Andy Dufresne, der uskyldigt idømmes fængsel på livstid for mordet på sin kone og hendes elsker. I filmen følger vi ham og de venner, han får, gennem nogle barske år i et sydstatsfængsel i 40'ernes USA.

Jeg skal ikke afsløre for meget af handlingen her, hvis der skulle sidde nogen, der endnu har den her helt store filmoplevelse til gode. Men jeg vil gerne fortælle om en enkelt scene i filmen:

Scenen udspiller sig mellem Andy Dufresnes venner i fængslet efter, at han ikke er hos dem længere. De sidder i spisesalen i ens tøj, og en af dem fortæller animeret og engageret en historie om Andy, dem der hører historien var der alle sammen selv, da det historien fandt sted. De deler altså en velkendt, fælles erindring om noget, Andy gjorde en sommerdag i fængslet, og alle ved bordet griner og mindes sammen.

Den fortælling; det dyk ned i en fælles erindring skaber i filmen en helt anden virkelighed hos dem, der hører den. Den fælles erindring tilfører noget til deres fællesskab, den åbner ind til en verden af menneskelighed, sommersonne og latter i det, der ellers er et koldt og rått fængselsmiljø.

.....

Erindringer består af så utroligt mange ting, at det slet ikke lader sig beskrive her. Men noget af det, der kan fremkalde erindringer og minder, er vores sanser. Musik, film, bevægelser, smage og dufte sender os med andre ord ud på mentale rejser i vores hukommelse.

Når jeg ser filmen *En verden udenfor*, så sender den mig ikke kun ind i en fantastisk, medrivende fortælling. Den sender mig også tilbage til et loftsværelse på Ringkøbingvej i Århus. Den sender mig tilbage til slut 90'erne, den sender mig til et 12 tommers fjernsyn og tilbage til videobånd, der først skulle spoles tilbage, inden vi kunne se filmen for 117'ende gang.

.....

Erindringer bringer øjeblikke tilbage til nuet. Engang vil vi måske tænke tilbage på den her tid eller det her øjeblik, og vi vil erindre dufte og smage, solskinsvejr, samtaler, sorger og glæder. Lige nu befinder vi os i en tidslomme, en "coronatidslomme", og derfor kommer den her tid

helt sikkert til at stå frem i vores erindringer resten af vores liv.

Den kommer til at stå frem, fordi den er alt andet end sædvanlig, fordi den ikke foregår i verden udenfor.

Selvom vi ikke altid kan forudse, hvad der hænger fast vi vores hukommelse, så har vi alligevel selv en lille mulighed for at skabe erindringer, gennem det vi spiser, det vi gør, det vi ser og lytter til.

Måske vil en bestemt sang, en bestemt smag eller en bestemt duft engang sende dig tilbage på en indre rejse til påsken i "coronatiden".

Hvis du skulle ønske dig et filmisk kvalitetsminde ☺

Så kommer hermed min allervarmest anbefaling af filmen *En verden udenfor*.

Og så håber jeg, at vi næste år til påske kan mødes i nadveren i et minde og i et fællesskab, der rækker langt ud over de minder, vi selv skaber.

Et minde og et fællesskab der blev skabt for 2000 år siden, og som stadig i dag står så stærkt, at det skaber tro, frelse og fællesskab i verden på trods af alt!

-På trods af corona og på trods af den virkelighed, der lige nu holder os ude af verden udenfor.